

For den fuldstændige Dokumenterings Skyld vil jeg, uagtet det ærede Medlem Hr. Kragh indgaaende har opholdt sig ved dette, dog ogsaa her citere den Afgørelse, der har fundet Sted.

I Skrivelse af 5. April 1924 til Borgmesteren i Svendborg har Indenrigsministeriet udtalt følgende — denne Skrivelse er jo udsendt fra Indenrigsministeriet i det Tidsrum, da det ærede Medlem Hr. Kragh var Indenrigsminister; jeg oplæser Skrivelsen i sin Helhed saaledes —:

„I Skrivelse af 8. Januar d. A. har Borgmesteren forespurgt, om Kommunen, naar en Skatteyder, der er i Restance med Kommuneskat for flere Skatteterminer, indbetaler et Skattebeløb til Kommunen, er berettiget til at afskrive det indbetalte Beløb paa den ældre Skatterestance fremfor paa den yngre. I denne Anledning skulde man tjenstlig melde, at en saadan Fremgangsmaade maa være berettiget fra Kommunens Side, naar Skatteyderen ikke selv ved Skattens Indbetaling lægger for Dagen, paa hvilken Restance Skattebeløbet ønskes afskrevet, men at Indenrigsministeriet maa holde for, at der i Tilfælde af, at den paa-gældende Skatteyder selv fremsætter Begæring om, at det af ham indbetalte Beløb maa anvendes til Dækning af yngre Skatterestancer fremfor ældre, ikke haves Hjemmel for Kommunen til at tilsidesætte et saadant Ønske fra Skatteyderens Side. For saa vidt Skattebetalingen sker ved Tvangsinddrivelse (Udpantning), tilkommer der derimod ikke Skatteyderen Ret til selv at bestemme, paa hvilken Restance det inddrevne Beløb skal afskrives“. En ligelydende Meddelelse er tilgaaet officielt til Københavns Magistrat.

Denne Skrivelses Betydning maa selvfølgelig ses i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorvidt Skatterestancer, der ligger forud for det i Loven ommeldte Tidsrum, har nogen Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om Fortabelse af Valgret eller ikke; ellers er Spørgsmaalet jo ganske ligegyldigt.

Det ærede Medlem Hr. Kragh nævnte, at vi havde en Kasseforordning af 1840, som ganske tilsidesatte en Betragtning af den Art, her er gjort gældende. Det er meget rigtigt. Men Kasseforordningen af 1840 kan efter min og Ministeriets Opfattelse aldeles ikke komme i Betragtning ved Bedømmelsen af det Forhold, her er til Stede, hvorvidt en saadan Afskrivning paa ældre eller yngre Skatter kan finde Sted; og jeg maa da tro, at den Bestemmelse, som her er udgaaet fra Indenrigsministeriet under det ærede Medlem Hr. Kraghs Ledelse af

Indenrigsministeriet, heller ikke paa nogen Maade kan eller bør tilsidesættes.

Jeg skal endnu anføre, at da Lovforslaget om en Ændring i Loven i 1908 i Efteraaet 1923 blev fremsat af den daværende Indenrigsminister, det nuværende ærede Medlem Hr. Kragh, indeholdt det nøjagtig den samme Bestemmelse som Loven af 1908 med Hensyn til Ophold og Tiden for Skattens Erlæggelse; den Del af § 1, som her gentagne Gange er citeret, var ikke ændret. Under Arbejdet her i Rigsdagen fandt der imidlertid en Ændring Sted, og Paragraffen blev formet saaledes, som dens Ordlyd nu er. Det ærede Medlem Hr. Pinholt var Venstres Ordfører, og man vil Spalte 2649 og 2721 i Folketingstidende for 1923—24 se, at det ærede Medlem har udtalt sig i Overensstemmelse med den Fortolkning, jeg her har givet Udtryk for som den rette, og at han udtrykkeligt kæder Opholdstiden og Skattetiden nøje sammen. Da det ærede Medlem Hr. Pinholt som Venstres Ordfører ved anden Behandling skulde motivere Ændringen, skulde gøre Rede for den nuværende § 1, 1ste Stykke, i Loven 1924, siger han følgende — det staar i Folketingstidende Spalte 4637 —: „Ændringsforslaget gaar ud paa, at Opholdsbestemmelsen ændres saaledes, at vedkommende Vælger skal have haft Bopæl i Kommunen og have været Skatteyder til denne i hele det Kalenderaar, der ligger forud for Valgets Foretagelse.“ Udtalelsen findes mellem to Punktumer, og, saa vidt jeg har kunnet se, findes der intet Supplement til den, den er altsaa et nøjagtigt Udtryk for den Opfattelse, at Opholdsbestemmelsen og Skattetiden er kædet nøje sammen.

Endelig skal jeg anføre, hvad en praktisk Skatteinspektør har udtalt om Spørgsmaalet, han har i alt Fald ikke været i Tvivl om, hvorledes Loven skulde forstaas, lige meget om Talen har været om Loven af 1908 eller om Loven af 1924. Da det blev offentligt bekendt, at en Forespørgsel som den, her er til Behandling, skulde fremsættes i Folketinget, henvendte „Fyns Venstreblad“ sig til Skatteinspektøren i Odense, Hr. Carlsen, for at ønske hans Mening om Forstaaelsen af Bestemmelsen i Loven af 1924. Skatteinspektøren udtalte for det første, at der ikke kan være Tvivl om, at Forlangendet om betalt Skat kun omfatter det samme Tidsrum, som gælder Opholdsforlangendet i Kommunen, nemlig Tidsrummet fra 1. Januar 1924, og for det andet, at den Skat, der ved Valgets Fore-